

12. Han er altfor meget hengiven til stærke Drikke og er „to Gange kommen beskjenket i Retten, den ene Gang i en saadan Grad, at Retten maatte udfættes til samme Dags Eftermiddag“. I et Andragende til Ministeriet har Adjunkt S. Kr. Frideriksen beskylt ham for Skandaler, han i druffen Tilstand skal have begaaet ved at drive Agitation i Slabsagen, og i en Civillsag for Høiesteret har den ene Part fremsat Indsigelse imod hans Habilitet, blandt Andet paa Grund af hans Driffældighed (Se Side 589—90 og Bilag H.).

Det kan ikke være den fjerneste Tvivl underkastet, at afskediget Assessor Benedict Sveinsson ved sit ovennævnte Forhold, hvorved han har gjort sig skyldig i grove Migtforsejmelser, i høi Grad har krænket Rettens Værdighed, undergravet Tilliden til Domstolen, forarget den offentlige Moral og gjort sin Stilling som Dommer aldeles uholdbar. Dette er nemlig blevet erkjendt af Landsøverrettens Justitiarius, Etatsraad Jonasson, der i sin Erklæring (Citra H.) yttre om Sveinssons Forhold, „at dette Forhold efter hans Skjønning er langt fra at være i Overensstemmelse med hans Embedsstilling, som det burde være; at den Færd, som han har udvist, maa anses uforenelig med hans Embedsstilling, ligesom det turde være givet, at han ved den har nedsat sig i Publikums gode Dindomme og forringet den Tillid, som han som Dommer bør være i Besiddelse af; at hans Færd, især udenfor Retten, lader meget tilbage at ønske, og at Forandring heri er ikke alene ønsket, men den er nødvendig“. Denne Erklæring bliver saameget betydningsfuldere, som Justitiarius saalænge som muligt viste den størst mulige Skansomhed overfor Sveinsson. Stiftamtmanden har ligeledes (se Side 589—90) udtalt om Sveinsson, „at hans hele Forhold er af den Bessaffenhed, at det er uforeneligt med den Embedsstilling, han beklæder“, hvisaarsag han derfor ogsaa androg paa, at Ministeriet „vil søge ham fjernet fra det ham betroede Embede“, idet han henpegede dels paa, at dette efter den for Island gjældende Lovgivning kan ske ved kongelig Resolution, dels paa Nød-

vendigheden af, „at der statueres et advarende Exempel for ulydige og forsømmelige Embedsmænd der i Landet, hvor man hverken i Befolkningen eller i Embedsstanden træffer den Disciplin eller den Agtelse for Lovgivningen og Administrationens Afgjørelser som andetsteds“.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger om forhenværende Assessor og Justitssekretær B. Sveinssons Forhold saavel i som udenfor Retten, maa det derfor billiges, at Regjeringen ikke længere har ladet ham henfide i et Embede, som han røgtede saa slet.

Udvalget har ikke kunnet forene sig om en fælles Indstilling angaaende Pension for afskediget Assessor og Justitssekretær B. Sveinsson. Et Flertal af Udvalget (Andersen, S. S. Christensen, D. Christensen, Larsen og Rugaard) er af den Overbevisning, at den vedkommende Embedsmands Forhold i Almindelighed har været af den Natur, at Regjeringen burde have ladet ham tiltale til Embeds Forbrydelse. Kun i det Tilfælde, at Sveinsson under en saadan Tiltale var bleven frifunden, burde Regjeringen være fremkommen med et Lovforslag som det foreliggende. Da der nu ikke foreligger Dom for, at de af Sveinsson begaaede Misligheder ikke efter deres Bessaffenhed medføre Embedsforbrydelse, og da Flertallet, indtil saadan Dom foreligger, maa antage dem for at være af denne Bessaffenhed, saa mener Flertallet at burde indstille Lovforslaget til Forskættelse, og det saa meget desmere, som det vilde forekomme Flertallet lidet hensynsfuldt mod Islands særlige Kasse, om Rigsdagen, der om saa Maaneder ophører at være Lovgivende i islandske Pensionssager, nu vilde paahyrde Island en livsvarig Pension, som Islanderne muligvis helst vilde være frit for at udrede.

Et Mindretal (Ejffersø og Hindenburg) er enigt med Flertallet i, at Regjeringen har handlet rigtigt i at afskedige Assessor Sveinsson, men kan ikke anse det for hensigtsmæssigt at negte ham den af Regjeringen foreslaaede Pension.